

Лиса и Вълчо

Тръгнали Лиса и Меца,
срещнали Вълча кумеца.
Меца се кротко поспрѣла,
Лиса се мазно засмѣла,
загледала го па рекла:
— Да знаешъ, Кумчо, да знаешъ,
каква съмъ пита опекла. . .
Нали е утре поклади?
Сирене тлъсто извадихъ
изъ свойтъ изби богати.
Всички ми дружно елате:
Забери. Пѣтля и Зая
(дали ще дойдатъ — не зная)
и Ежка, и Невѣстулката,
Кърта да дойде съ булката,
а Язовеца съсъ Пора.
Голѣма честъ ще ми сторятъ!
Поканй всички пернати
и дѣ що видишъ познати.
Нали съмъ буйна и млада,
отъ всичко най ми допада
съ гости да хапна да пийна
(хапката инакъ ми спира).
Ще хапнемъ, ще си попѣемъ
и дружно ще заговѣемъ.
Слушалъ я Вълчо, слушалъ я,
па мръдналъ съ ухо, съ лѣвото,
отворилъ уста, продумалъ:
— Сладка ти, Лисо, питата
и сиренцето небито,

още по-сладка устата,
но нали лани изпатихъ
отъ твойта подлостъ безъ мѣра,
кога ме кръстникъ закара
на това пусто кръщене!
Тебе те, Лисо, гостиха
съ млѣчице и съсъ извара,
а мене харно набиха.
Още си кърпя кожуха,
още съмъ сакатъ въ краката,
ала ума ми й въ главата:
Не ходя, Лисо—Лисано,
на гости и съсъ покана!
Пъкъ ако Меца е проста
нека ти ходи на гости.
На Заю-Баю ще кажа
да дойде да те облажи,
зеръ ти ни канишъ на пита,
а си пустала, изпита,
въ иглини уши ще минешъ.
А Кърта канишъ семейно,
за да го вдовецъ изпратишъ.
Кой отъ тебе не е изпатилъ?
Три жени Пѣтльови млади
въ седмица лани изяде!
Не ти заседна залька,
кога изхруска заяка,
макаръ че гости нѣмаше.
Кого ли мамишъ, Лисице,
Лисице, дърта хитрице!

Мария Гурбешлиева—Балина.